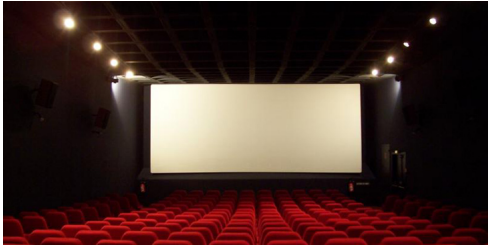

Οι τολμηροί καλλιτέχνες, αποζητούν τολμηρούς ακολούθους. Όσο πιο αιχμηρό είναι το καλλιτεχνικό δημιούργημα τόσο πιο πολύ περιορίζεται το κοινό. Υπάρχουν βέβαια και οι περιπτώσεις όπου κάτι που προορίστηκε για λίγους, συγκέντρωσε τεράστια προσοχή αλλά για διαφορετικούς λόγους από αυτούς που κινητοποίησαν τον δημιουργό.

Με μεγάλο κομμάτι της Τέχνης να έχει βιομηχανοποιηθεί και ένα εξίσου μεγάλο τμήμα να λειτουργεί με χρηματιστηριακούς όρους τα πράγματα περιπλέκονται, σχετικά με το τι μηνύματα επιδιώκει να περάσει ένα καλλιτεχνικό δημιούργημα και ποιος το χρηματοδοτεί.

Έχουν υπάρξει και ασυνήθιστες συνεργασίες. Ο «Θίασος» χρηματοδοτήθηκε από εφοπλιστή. Βέβαια από τότε έχει περάσει μισός αιώνας, ο κινηματογράφος, ο εφοπλισμός, η μεταπολίτευση λειτουργούν διαφορετικά, ενώ κάποια όνειρα έσβησαν, άλλα γεννήθηκαν και άλλα χάθηκαν στην κύηση.

Στο προκείμενο τώρα, με τον αχό που εσήκωσεν το «poor things». Αν ο σκηνοθέτης του δεν ήταν Ελληνικής καταγωγής, προελεύσεως και παιδείας, εννοείται ότι θα είχαμε ασχοληθεί από λιγότερο ως καθόλου. Έτσι δημιουργήθηκε άλλος ένας κόμβος διαφωνίας στον τόπο μας ανάμεσα στους υποστηρικτές και τους αρνητές του δημιουργήματος. Με κάποια ένταση αυτά, καθότι Ελλάδα.

Θα πρέπει να ακουστούν και οι λίγοι μετριοπαθείς, που δήλωσαν ότι η μόνη δημιουργία του

Γ.Λ. που είδαν στο σύνολό της, ήταν η «Κινέτα» από το μακρινό 2005. Έκτοτε μόνον αποσπασματικά ασχολήθηκαν με τις επόμενες, καθότι δεν κέρδισαν θέση στη ψυχή τους. Στην πλειονότητά τους, ωστόσο, αποδέχονται ότι ίσως για αυτή τη στάση να ευθύνεται η καλλιτεχνική τους ανεπάρκεια. Στην αδυναμία τους να αποδεχτούν τα αλλότροπα σχήματα, τις διαφορετικές ροπές, τα ιδιάζοντα μηνύματα του καλλιτέχνη.

Ας υποθέσουμε ότι αυτούς τους εξέφρασε η εξής ατάκα που ταξίδεψε στο δια-δίκτυο: «view
ers
are
the
poor
things
». Όπου ακόμα και αυτή επιδέχεται διττής ερμηνείας υπό την έννοια ότι όσοι δεν
αντελήφθησαν, εξετίμησαν, ενθουσιάστηκαν είναι
«
poor
things
»